

Тази неделя в библиотеката на desebg.com представям том 9 от поредицата „**Български свещеници, пострадали за вярата в най-ново време**”, посветена на преследваните при комунизма православни духовници. Сведенията за тях усърдно събира от 2007 г. насам

Валентина Друмева,

игумения на Калоферския девически манастир „Св. Въведение Богородично”.

Част 9 е от общо 15-те издадени до този момент томове за убити, безследно изчезнали, съдени и подлагани на други репресии свещеници, съдържа разказите за живота и съдбата на още 43 свещенослужители на Българката православна църква от различни краища на страната.

Заглавието на този том е леко променено – „**Български свещеници пострадали и гонени за вярата в най-ново време. Поруганите светини**”.

То подсказва, че за разлика от предходните в том 9 са добавени разкази за поругани от комунистическата атеистична власт православни храмове в страната, за които авторката е събрала информация при събирането на историята за преследваните у нас свещеници след 9 септември 1944 г.

„В най-ново време, когато у нас атеизмът се узакони с държавна власт, гонението [на

Написано от Христо Христов
Неделя, 28 Август 2016 09:13

духовници] достигна непознат досега връх”, посочва в предговора игумения Валентина Друмева.

По думите ѝ изследванията показват, че „проповедниците на Светлината са били убивани, съдени, изпращани в затвори и трудови лагери”.

„Духовно невежи хора, облечени във власт, но „съблечени” от отговорност пред Бога и собствената си съвест, са извършвали прикрито неподозирани насилия над нашето духовенство, и то над цвета на това духовенство”, добавя тя.

Авторката подчертава, че целта и този том, както и предшестващите го, е да „се разкрие изповедническият подвиг на българското свещенство за слава на изстрадалата ни Църква и за да се съхрани споменът за тези най-верни и доблестни синове на нашия народ”.

Тук ще намерите разказите за свещеници от Лъки, Брезник, Годеч, Добринище, Неврокоп (от 1951 г. гр. Гоце Делчев), Кулата, Дулово, Овошник, Белица, Ръжево Конаре, Чоба, Петърч, Чоба, Стряма и други населени места в България.

Разказите за преследванията на духовниците са разтърсващи свидетелства за престъпния характер на комунистическата власт.

Насилията, особено тези веднага след Деветосептемврийския преврат през 1944 г., са обосновавани от неписания закон „няма революция без кръв”.

Показателна е описаната в том 9 съдба на свещеник Атанас Велков от село Лъки, Неврокопско днес гр. Гоце Делчев. За него игумения Валентина Друмева, предадени от няколко източници, единият от които е съхраненият разказ на сина на свещеника поп Атанас Велков.

Написано от Христо Христов
Неделя, 28 Август 2016 09:13

Ето и част от неговото свидетелство:

„... И се случи най-страшната нощ в моя живот, пък и на другите в моето семейство. Беше мъглива октомврийска или ноемврийска нощ, валеше дъжд. Потропаха у нас убийците на баща ми.

Грабнаха тати в тази късна доба и го закараха най-напред в кооперацията за разпит, а после в бившия обор. Там го бият докато може да диша. Татко познал един от мъчителите си. Той бил нашия комшия, който сам разказвал, че е скачал с ботушите си върху гърдите на татко и говорил ругатни...

По едно време, към полунощ, донесоха татко полумъртъв. Тогава веднага колят една овца и налагат с тази кожа баща ми, че беше целият син от побоя.”

Това е само началото. След около седмица, когато свещеникът дори още не може да ходи е взет и откаран от Лъки в околийското управление на МВР в Неврокоп. Две години е държан в затвора, където работи в затворническата градина.

След това е изпратен в Сливенския затвор. След известно време оттам е прехвърлен в лагера на каменната кариера край Самоводене, Великотърновско.

Оттам е освободен, след като се установява, че е заболял от диабет. Окончателно е освободен от затвора във Велико Търново през 1950 г.

По-късно близките разбират, че отец Атанас е съден на доживотен затвор от „народния съд” в Горна Джумая (от 1950 г. Благоевград). Освен тежката пирсъда духовникът е осъден на конфискация на имуществото и лишаване на права завинаги.

Малко след като през февруари 1950 г. е освободен отец Атанас е приет по спешност в болница, където почива.

Написано от Христо Христов
Неделя, 28 Август 2016 09:13

Към спомена на сина на свещеника игумения Валентина Друмева е успяла да издири и допълни историята със спомените и на неговата дъщеря Стоянка поп атанасова Григорова, живееща в Париж. Ето част от нейния разказ:

„Като нямахме средства за пет години, никой от нас, децата, не можа да го види. Само майка ми ходи един път и като се върна, плака много и ни каза: „Деца, деца, татко ви е на много лошо място“. Там, където е бил в затвора, отвсякъде течало вода. Ние всички плачехме...”

Както и останалите томове от поредицата за преследваните свещеници и том 9 е издаден от българската светогорска света обител „Свети Георги Зограф” – едно благородно дело.

Представянето на предходните осем тома от поредицата могат да бъдат намерени в секцията „ПАМЕТ”, рубриката [„Книги”](#) на сайта.

Игумения Валентина Друмева, „Български свещеници пострадали и гонени за вярата в най-ново време. Поруганите светини”, том 8, издава Славянобългарски манастир „Св. Вмчк Георги Зограф”, Света гора, Атон, 2011 г., 253 страници.